

TIENDE HOOFDSTUK.

HOE DERAEF WERD OPGEPIKT.

— Waarde Speldemans, zei Bertrand, ik heb iets gekocht, en ge zult nog in geen honderd keeren raden wat het is.

— Dat zou natuurlijk moeilijk wezen, als ge mij niet weet te zeggen waartoe het dienen moet.

— Een toestel van Bleriot, om door het luchtruim te vliegen.

— Gaat ge weer aan sport doen?

— Ja en neen... Als ik in het dagblad eene aankondiging had gelezen, waarbij zulk een tuig te koop werd geboden, kwam er eene zonderlinge gedachte in mijn hoofd op... Ge weet dat ik wensch te toonen dat de firma Robertrand niet ophoudt te bestaan, al is er een harer leden gestorven, en dat ik het zou willen laten zien met eene daad, die buiten het gewone gaat en Robert zou waardig wezen. Welnu, ik geloof dat ik het gevonden heb... We gaan leeren vliegen en, als we onze machine meester zijn, ons oefenen in het oppikken van Jan den koetsier.

— Waartoe?

— Ziehier wat ik van plan ben... Wij zullen aankondigen dat wij den commissaris der geheime politie wenschen op te lichten, en het doen ook... Op zekeren dag komen we met onze vliegmaschine over Antwerpen en we pikken Deraef op... Denkt ge niet dat zooiets van ons zou

doen spreken?... Is het geen nieuwe, splinternieuwe guinstreek?

— Dat wel, maar is ze uit te voeren?

— Ik twijfel er niet aan. We zullen beginnen met onze oefeningen, en als 't gaat met Jan den koetsier, dan zal 't wel gaan met Deraef ook. Ik reken op u, om mee te vliegen en mij te helpen. Ge zult toch wel durven?

— Zeker.

— Dan vertrekken wij morgen naar Parijs, en binnen enkele dagen worden wij vogels... Tegenwoordigheid van geest en wilskracht zijn twee hoofdhoedanigheden om een vliegmaschine de baas te worden, en die bezit ik. Lichaamssterkte schijnt er ook voor noodig.

— En die hebt ge ook, zei Speldemans.

— Ze zullen van ons spreken binnenkort, jongen!

Des anderendaags zaten de twee makkers in den snel-trein, op weg naar Frankrijk's hoofdstad. Eer en een paar maanden verlopen waren, vloog Bertrand met Speldemans op zijn machine tegen den besten vlieger op, zoodat hem reeds aanbiedingen werden gedaan, om in prijskampen op te treden, of liever, op te stijgen.

— Neen, was zijn antwoord, ik wensch mij eerst te volmaken, om bij mijne eerste vlucht al de anderen te kloppen... Ge zult van mij nog wel hooren.

De vliegmaschine werd naar Antwerpen verzonden en Bertrand keerde met zijn makker naar zijne verblijfplaats terug.

Zonder de aandacht te trekken, was het niet mogelijk met de vliegmaschine het oppikken te leeren, en er moest dus naar een middel worden uitgezien, om ergens ongestoord die oefeningen tot een goed einde te brengen.

Verscheidene dagen zaten de twee mannen met de handen in het haar, ernstig na te denken hoe ze dat gingen aan boord leggen, en Bertrand zuchtte diep, als hij Speldemans aankeek en bemerkte dat deze daar moedeloos zat, en Speldemans zuchtte even diep, als hij in Bertrand's blik bespeurde, dat deze niets had gevonden.

— Robert zou alras een uitweg hebben aangeduid, zeide Speldemans.

— Ja, die zou hier niet moedeloos hebben zitten sutfen... Ik geloof dat we onzen tijd en ons geld nutteloos in

Frankrijk hebben verkwist en zullen moeten eindigen met onze machine te verkoopen... Mijn ontwerp is niet uit te voeren omdat Robert er niet bij is... Kracht hebben we genoeg en moed ook, en bedrevenheid niet minder, maar de hersenen ontbreken... Het is gedaan met de firma Robert-brand.

Het toeval, dat de groote rol speelt in al de gebeurtenissen op ons ondermaansch tranendal, zou echter in den droefgestemden Bertrand weer nieuwen levenslust opwekken.

De dagbladen hadden natuurlijk over de twee nieuwe knappe vliegers gesproken, gelijk onze held en Speldemans zich in Frankrijk met hunne proeftochten hadden laten kennen.

Zij hadden ook medegedeeld dat baron Rambert en zijn bediende naar Antwerpen waren vertrokken met hun vliegtuig, om zich daar te volmaken in de vliegkunst en dan in de kampstrijden, die reeds veelvuldig waren aangekondigd, hunne kracht zouden toonen.

En zoo kwam op een achtermiddag de reporter van een nieuwsblad bij baron Rambert, wiens verblijfplaats hij had weten te ontdekken, om hem te vragen hoever hij reeds met zijne proeftochten gekomen was, en of hij nog niet zou wenschen te vliegen voor het publiek.

— Neen, zei Bertrand, want ik ben van plan het op te geven.

— Dat moogt ge niet doen... Wij hebben vernomen dat ge reeds een der knapste vliegers waart, en wij verwachten veel van u... Mag ik de reden kennen?

— Zeker... Ik wenschte op te treden met iets geheel nieuws, dat met verbazing zou slaan, maar ik zou mij moeten kunnen oefenen, zonder dat er iets van mijn plan uitlekt... En dat is niet mogelijk... Ik heb dat te laat ingezien.

— Dat is wel mogelijk... Had ik dat maar eerder geweten!... Dezen namiddag keer ik hier weer... Ik weet wat ge noodig hebt... Het is gevonden!

— Ja, hoe en waar?... Zeg het mij spoedig.

Die kerel zou er mij kunnen inlappen, dacht Bertrand, en ik kan niet voorzichtig genoeg zijn... Als ik mij maar niet te ver heb gewaagd.

— Ik zal u in betrekking stellen, zei de reporter, met

den graaf van Bommerghem...

— De vlieger?

— Dezelfde... Die kerel bezit goederen, te midden der heide, ver van alle bewoonde streken, waar hij zich meer dan een jaar aan 't vliegen heeft gezet, zonder dat ooit een mensch er iets heeft van geweten... Daar moet ge naartoe. Dat zal ik u bezorgen... 't Zal een sensatienummer van ons blad zijn!

— Hoe, een sensatienummer?... Ge denkt er toch niet aan... Niemand mag het weten, en ge zoudt het in uw krant vermelden... Ik dank u vriendelijk.

— Wees gerust, geen letter komt er in... Slechts als ge met uw vliegtuig in het openbaar voor de pinnen komt, zal ik weten te vermelden dat ge den moed hadt opgegeven, dat ik u heb weten te overhalen, u het middel heb aan de hand gedaan, om met nieuwen lust weer de lucht in te gaan. Dat zult ge mij wel toelaten, niet waar?

— Zeker.

— Tot straks... Had ik het maar eerder geweten.

In den namiddag stelde de reporter Bertrand voor aan den graaf van Bommerghem en deze was dadelijk bereid, om zijne heidegronden ter beschikking van zijn vliegconfrater te stellen.

De machine werd 's avonds in een voertuig geborgen en in het grootste geheim naar de afgelegen streek gebracht.

Naast een kleine woning, een leemen hut, met stroo gedekt, was een houten loods opgetrokken, die voor het vliegtuig van den graaf tot bergplaats had gediend en waarin de machine van Bertrand in veiligheid werd gebracht.

Des anderendaags reeds zetten de twee mannen zich aan het werk en, eer er een tiental dagen verlopen waren, werd Jan de koetsier te midden van de hei opgelicht en de lucht in getrokken door de voorbijvliegende makkers, zoo gemakkelijk als een visch, die met een schepnet uit het water gehaald wordt.

**

De heer Deraef, voor zijn lessenaar gezeten in zijn

bureau, herlas met gefronste wenkbrauwen den brief, die hem zooveel besteld was geworden, nam het omslag en bekeek den postzegel, die het merk van Brussel droeg. Dan las hij nogmaals het schrift, dat luidde:

«Den heer Deraef, overste der geheime politie van de stad Antwerpen.

Waarde heer en vriend!

«Geruimen tijd is het geleden, dat wij de eer en het genoegen niet meer hadden, met u een paar gezellige uurtjes door te brengen.

Ge weet dat wij voor u een groote sympathie koesteren, niet alleen omdat wij uw genie weten te waardeeren — want, we moeten het bekennen, geen politiedienaar heeft ons ooit meer spel geleverd dan Ued. — maar ook omdat wij vriendschapsbanden hebben gesloten, sinds gij onder onze oogen den edelen stiel van valsch geld vervaardigen hebt uitgeoefend.

Zulke samenwerking doet de sympathie aangroeien, dat staat rotsvast.

Een dezer dagen zullen wij zoo vrij wezen u te komen halen en u mede te voeren, om daarna die zoo lang betrachte en gezellige uurtjes te slijten, en om u dan weer terug aan uwe politietaak te laten arbeiden, waarbij ge zult verplicht wezen ons opnieuw te zoeken, zonder ons te vinden, daarvan geven wij u van te voren de verzekering.

Tot binnen eenige dagen.

Met een warmen handdruk van

Uw toegenegen vrienden,
Ro-ber-trand».

Dat deze brief den politie-beambte deerlijk uit zijn lood sloeg, hoeft wel niet gezegd.

— Wat beteekent dat?... kreet hij. Ik dacht nu toch wel van die lustige fielten voor goed ontslagen te zijn!... Zou Bertrand de zaken alleen voortzetten en mij weer spel beginnen te leveren?

Hij dacht eenige oogenblikken na.

— Neen, dat is niet aan te nemen... Die brief moet het werk wezen van een spotvogel!... Wie weet of het die gek van een Speldemans niet is, die zich vermaakt met

zulke briefjes te schrijven?... Of een ander, die met mij den draak wil steken. In ieder geval, is voorzichtig wezen en uit de oogen zien de boodschap... Met die deugnipten is een mensch nooit zeker, en ze hebben mij aan het onmogelijkste gewoon gemaakt.

Een vijftal dagen verliepen, en Deraef, die zich allerstrengst door twee geheime agenten had doen bewaken, in zijn bureel, op straat en thuis, deed de overtuiging op dat men hem had beetgenomen, en er van Robert en Bertrand, nu de slimste van de twee dood was, geen spraak meer zou zijn.

Hij had dien dag den brief bij het dossier gevoegd en het in eene kast opgesloten, die bijna niets anders bevatte dan stukken, die het lustige dievenpaar betroffen.

Hij verliet het hoofdcommissariaat van politie, stak een sigaar op en wandelde langs de Oude Koornmarkt naar de Groenplaats.

Hij merkte niet op dat hij gevolgd werd door een man, die een herberg had verlaten, als Deraef op de Suikerrui verschenen was, en hem dadelijk nagestapt was.

De kerel, als een werkmans gekleed, droeg op den schouder een lange ijzeren stang en in de hand een groote lantaarn met roode glazen.

Als de politiecommissaris op de Groenplaats gekomen was nabij de kiosk, liep de drager der stang met deze laatste als bij toeval tegen den rug van Deraef.

Deze wendde zich om.

— Ziet ge niet waar ge loopt, domkop! kreet hij.

— Zeker, mijnheer, maar ik liep verder dan ik dacht. Ik deed het niet met opzet.

— Dat zou er nog aan ontbreken.

— Hier moet ik zijn.

De man wierp de stang op den grond en plaatste er de lantaarn nevens.

— Wat is dat? vroeg Deraef.

— Een ijzeren lat.

— Dat zie ik ook.

— En een lantaarn.

— Tot wat dient dat tuig?

— Ik moet het hier plaatsen.

— Hier, op de Groenplaats?

— Ik zou het moeilijk hier op de Paardenmarkt kunnen plaatsen.

— Voor wat wordt het hier opgesteld?

— Het is een sein.

— Een sein? Wat gaat er hier dan gebeuren... Ik weet er niets van.

— Er zullen nog al veel lieden te Antwerpen zijn, die er niets van weten.

— Ik behoor tot de politie.

— Ha, zoo... Dat doet me plezier... Ge moest dan die kinderen eens wat uit den weg helpen... Ik zal anders niet kunnen werken.

— Ik zal een agent ontbieden.

Deraef wenkte een schabletter, die met de handen op den rug stond toe te kijken, en deze deed de kinderen en nieuwsgierigen achteruit wijken.

De werkmans plaatste de ijzeren stang tegen eenen boom en snoerde er een paar ijzerdraden zeer stevig rond.

Dan klauterde hij tegen den stam op, trok de lantaarn omhoog en maakte dat roode lichttoestel aan het boveninde van den staak vast.

Hij liet zich weer naar beneden glijden, een draad in de hand, dien hij bevestigde aan een klein kastje, dat hij uit den zak van zijn vest te voorschijn haalde.

— Nu weet ik nog altijd niet tot wat dat al dienen moet, zei Deraef, die nieuwsgierig had blijven toezien, en of ge toelating hebt om dat toestel hier te plaatsen.

— Toelating, lachte de andere. Ik ben een werkmans van het stadsbestuur.

— Goed, maar ge moogt toch wel zeggen waarom ge dat sein hier opstelt?

— Voor de vliegmachines.

— Ha, komen er vliegmachines naar Antwerpen?

— Zes, hebben ze mij gezegd.

— Van waar?

— Uit Luik, regelrecht naar de stad.

— Zoo?... Wanneer?

— Dat kan alle oogenblikken zijn.

— En als ze het rood licht zien?

— Dan weten ze dat het hier de Groenplaats is, en hoe ze zwenken moeten, om naar 't Wilryckplein te vliegen.

De toren en het licht wijzen hun dan de juiste baan. Zie, ginder is er een...

Inderdaad, een vliegtuig was hoog in de lucht zichtbaar, kwam op den toren af, waar het echter boven bleef, vloog een eind verder, kwam terug, nu veel lager, vloog over de Groenplaats, zoodat men zeer duidelijk het werken zijner schroef hoorde, zwenkte weer en kwam terug op den toren af, waar het rondvloog.

Kinderen en vrouwen riepen luide:

— Een vliegmaschine! Een vliegmaschine!...

Uit de naburige straten kwamen tal van nieuwsgierigen toegelopen, die naar den toren stonden te gaperen.

De werkman drukte op een veertje van het kistje en een verblindend licht drong door de roode glazen van de lantaarn in den boom.

Na nog een cirkel rond den toren te hebben beschreven, streek de vliegmaschine plots neer, als wilde ze op de Groenplaats landen.

Zij schoof langsheen de kiosk en, op het oogenblik dat ze den boom met het licht naderde, werd een touw met een haak uitgeworpen.

De man greep het, sloeg den haak in de jas van Deraef, op gevaar af de scherpe punt in de huid van den commissaris te laten dringen, en sprong tusschen het volk, waartusschen hij zich een weg baande, en koos langs den kant der Rioolstraat het hazenpad.

De vliegmaschine ging weer omhoog en, terwijl de politiecommissaris opgetrokken werd en bij de twee vliegers getild, verdween het toestel over het postgebouw uit de oogden der met verbazing geslagen menigte.

Niemand verroerde op het eerste oogenblik.

De politiemann, die op een paar meters afstand van den opgepikten commissaris had gestaan, was als van de hand Gods geslagen.

Plots drong hij door de menigte, zonder te antwoorden op de talrijke vragen die hem gesteld werden, en meer loopende dan gaande, bereikte hij het hoofdcommissariaat van politie, en trad in het kabinet van den heer Deraef, waar de secretaris van dezen laatste rustig zat te schrijven.

— De commissaris, zei de agent, de commissaris...

.....terwijl de politiecommissaris opgetrokken werd. (Blz. 442)

- Hij is vóór een kwart uurs hier weggegaan.
— Ik weet het.
— Waarom komt ge hem dan hier zoeken? Ge valt hier binnen als een bom!
— Verschooning, maar de commissaris is daareven in de lucht gesleurd geworden!
— Wat vertelt ge?
— Door vliegers medegenomen.
— De heer Deraef?
— Ja.
— Robert en Bertrand! kreet hij.
En tot den agent:
— Volg me.

Hij spoedde zich naar het kabinet van den hoofdcommissaris en deed er den agent met hem binnentreden.

— De heer Deraef is opgelicht geworden, zei hij. Robert en Bertrand, of liever deze laatste, heeft woord gehouden.

De hoofdcommissaris kon een glimlach van voldoening niet weerhouden.

— Ik heb het hem gezegd. Hij wilde me niet geloovent... Als die kerels iets aankondigen, dan doen zij het ook, en niemand kan het hun beletten. Hij zou ze toch moeten kennen. En hoe is dat gebeurd?

De agent vertelde al wat hij er van wist.

Hoofdschuddend hoorde de hoofdamtenaar hem aan.

Op dit oogenblik werd er den hoofdcommissaris een telegram besteld.

Hij ontvouwde het en las:

«Heb een reisje ondernomen met de vrienden R. en B. en keer morgen reeds terug. Geef u geene moeite. Alles in regel.

Deraef».

— Het is al te kras, zeide de politieoverste. Ge ziet dat het spel tot in de minste onderdeeltjes geregeld was. Op het oogenblik dat Deraef de hoogte inging, werd dit telegram verzonden.

Zooals de commissaris het voorzien had, maakte het bedrijf van Bertrand veel ophef en was het onderwerp al-

ler gesprekken. Een paar uur later verspreidde eene bijzondere uitgaaf van de «Vroegpost» het nieuws door gansch de stad.

Nooit werd er meer gelachen en den draak gestoken met de politie.

De nummers van het dagblad werden schier uit de handen der verkoopers gerukt, en des anderendaags kon men nog slechts tegen twee frank per stuk een exemplaar van de speciale editie van de «Vroegpost» bekomen.

Het artikel was ook de moeite waard om gelezen te worden. Het luidde:

«EEN VLIEGENDE POLITIECOMMISSARIS.

Gisteren namiddag wandelde heer Deraef, onze bekende aanvoerder der geheime politie, over de Groenplaats, waarschijnlijk met tal van plannen in den kop om de schobbejakken te vangen, die onze goede Scheldestad onveilig maken...

Hij was in gedachten verdiept, en wie weet of hij zijn geweten niet onderzocht, dat wil zeggen, of hij niet filosofeerde over al de poetsen, die Robert en Bertrand hem destijds hadden gespeeld en over al de nuttelooze pogingen, die hij toen in het werk had gesteld, om die lustige vagebonden bij de lurven te vatten en ze er bij te houden.

Dat moet wel het geval geweest zijn, want een paar dagen vroeger had hij een liefdebriefje ontvangen, waarin Robert en Bertrand hem bekend maakten, dat ze van plan waren hem op te lichten.

Wij vinden niets uit; de brief bestaat in het hoofdcommissariaat. Wij hebben hem met onze eigen oogen gezien.

De heer Deraef heeft wellicht tot zichzelf gezegd: een verwittigd man is er twee waard en ze zullen mij niet vangen.

Gij zoudt misschien niet buiten gekomen zijn, als de beruchte vagebonden u zoo'n laatste waarschuwing vóór de oplichting hadden gezonden, om hun te beletten u mede te voeren, maar ge zijt geen geheime speurder, en, ge zult er nooit een worden.

De heer Deraef wandelde dus over de Groenplaats en zag hoe een man een lange stang aan een boom vastmaakte,

er een lantaarn op plaatste, en hoe een weinig later een vliegmaschine over het plein kwam gevlogen. Hij bemerkte hoe de man met zijn lantaarn het lichtsein gaf, hoe de vliegers op hem afkwamen, dacht niet eens, dat het misschien zijn vrienden Ro-ber-trand waren, kreeg een haak in zijn vel, hing als een snoek aan zijn lijn te spartelen, werd opgehaald en verdween in de lucht.

Volgens een telegram aan den hoofdcommissaris, keert hij morgen reeds terug.

Dat is een groot geluk voor de Sinjoren, want wat zouden ze toch gaan aanvangen zonder een zoodanig vooruitziend politiemann, die, van te voren verwittigd, dus wetende dat men hem gaat oppikken, zich toch laat vangen als eene muis in eene val.

Den eenen of den anderen dag komen al de mannen van de bende van Robert en Bertrand eens met vliegmaschinen naar Antwerpen, pikken al de agenten, die op post staan op, en de goede Scheldestad is politieloos.

Ge zult zeggen, dat men nu wel zal uitzien, als er vliegers boven de stad zweven. Het is mogelijk, maar wie zegt ons dat de politiemannen dan niet eens onverwachts bij de beenen zullen worden gegrepen, en langs de riolen weggeleurd.

Zoodra de heer Deraef van zijne luchtreis terug is, zullen wij zoo vrij zijn, hem te gaan ondervragen over de wederwaardigheden van dat avontuurtje.

Misschien zal hij er niet erg aan houden, uit te weiden over zijne oppikking.

Indien zulks het geval is, zullen wij trachten langs een anderen kant inlichtingen in te winnen en wie weet of er dan in onze kolommen geen brief wordt afgekondigd van Ro-ber-trand zelf.

Onze lezers weten dat we er zouden toe geraken, die oppikkers te ontdekken, omdat wij niet tot de geheime politie behooren...»

In de Brusselsche bladen werd dit artikel overgenomen en vertaald zoodat 's anderendaags geheel het land door over Robert en Bertrand en den opgelichten commissaris werd gesproken. Een paar dagen later vergastte de buitenlandsche pers hare lezers op het verhaal der stoute

guitenstreek.

Bertrand had zijn doel bereikt, beter nog dan hij het had voorzien, want in heel het beschaafde gedeelte van Europa en ook daar buiten, hield men zich met hem bezig.

Laat ons nu tot Deraef terugkeeren, op het oogenblik dat hij aan den haak de hoogte werd ingesleurd.

Toen hij reeds een paar meters boven den grond hing, kon hij zich nog geen rekenschap geven van hetgeen er gebeurde.

Hij wist zelfs niet hoe hij zoo plotseling was opgetrokken geworden.

Zoo snel was alles toegegaan, dat hij niet had bemerkt, dat de werkmann den haak in zijn vest had gedreven.

Hij dacht dus dat het bij toeval, bij ongeluk was, dat hij door het touw werd vastgepikt en mede de lucht werd ingenomen.

— Dalen! kreet hij, dalen! Ge hebt een mensch aan uwe koord hangen.

De machine steeg echter met duizelingwekkende snelheid en ze was reeds boven het postgebouw, als Speldemans er in slaagde, den commissaris tot op het brugje te hijschen.

— Hier, zitten, zeide hij, de beenen uitgestrekt, en u stil houden, of ge tuimelt naar beneden.

Deraef gehoorzaamde onmiddellijk, beducht voor zijn leven en, als hij goed gezeten was, verdween ook de ontroering, die hem had aangegrepen, en hij vroeg aan zijn vlieggezel:

— Wat is er toch gebeurd?

— Wij zijn u komen halen!

— Hoedat?

De andere schoof de kap, waarin zijn hoofd ingesloten zat, een weinig naar omlaag en wendde zijn gelaat naar Deraef.

— Herkent ge mij dan niet?

Een kreet van verbazing ontsnapte den politiecommissaris, en hij begreep nu plots alles.

— Speldemans! kreet hij.

— Zooals ge zegt, mijnheer Deraef!

— En die daar is?...

De stuurman der vliegmaschine keerde eventjes het hoofd om en riep:

— Bertrand, om u te dienen!

— De brief kwam toch van ulie?

— Natuurlijk, zei Speldemans.

— En gij hebt woord gehouden.

— Zooals altijd.

— Daaraan had ik mij niet verwacht.

— Ge kent ons toch!

— Wie zou er aan een vliegmaschine gedacht hebben?

— Ja, als ieder dat had kunnen raden, zou het de moeite niet geweest zijn het te vinden. We zouden er dan trouwens geen gebruik van gemaakt hebben, dat kunt ge wel denken.

— Gij hebt meesterlijk gespeeld.

— Wij zijn meesters in het vak ook.

De politiecommissaris zei niets meer.

Hij keek onder zich, naar het landschap, dat bliksem-snel scheen weg te schuiven.

Het was een prachtig schouwspel.

En Deraef voelde zich als verlicht, alsof eene betere lucht in zijne longen drong en hem plotseling gezonder maakte.

Hij had wel van geluk kunnen weenen, zoo greep een zalige weemoed hem aan.

Na eene lange poos sprak hij:

— Ik heb me nooit kunnen voorstellen, wat men in zulk toestel, bij het doorklieven der lucht, kon gevoelen... Het is een hemelsch genot.

— Dan draagt onze manier van reizen, om onze ge-noodigden naar ons slot te brengen, uwe goedkeuring weg?

— Ik mag het tegendeel niet beweren.

— Dat zal Bertrand genoeg doen.

— Waar zijn we nu?

— Ik weet er niets van.

Bertrand keerde weer vluchtig het hoofd om en riep tot Deraef:

— Boven Herenthals.

— Waar gaan wij heen?

— Ik zegde het u reeds, antwoordde de romanschrij-

ver. Naar ons buitengoed.

— Waar is dat gelegen?

— Te midden van den buiten.

— Dat geloof ik.

— Het eene dorp paalt aan het andere, en op het einde zijt ge aan de stad.

— Ge wilt het niet zeggen?

— Gij raadt het...

Weer zweeg Deraef en wijdde gansch zijne aandacht aan de landkaart, die zich onder hem met zulke snelheid ontrolde.

Eindelijk legde Bertrand den motor stil en het toestel ging naar beneden, om al zwevende op de heide neer te komen, niet ver van de loods, waarin de machine moest geborgen worden.

Bertrand trad op den politiecommissaris toe en reikte hem de hand.

Werktuigelijk drukte Deraef ze en bemerkte te laat dat hij zulks gedaan had.

— Ik heet u hier welkom, zei Bertrand. We hebben hier geen paleis, om u te ontvangen, maar ik geloof dat er toch eenige ververschingen in onze schamele hut zullen te vinden zijn, die ge niet zult versmaden. Mag ik u verzoeken mij te volgen?

Op de kleine tafel der hut stonden koude spijzen, en Bertrand ontkurkte eene flesch champagne.

Hij vulde de glazen en, den beker in de hoogte heffend, zeide hij:

— Op uwe gezondheid!

— Ik ben nu toch zoover, en het zou gek wezen hier den moedwilligen mensch te spelen, dacht de overste der geheime politie.

Hij klonk en ledigde zijne schaal.

— Gij ziet, zei Bertrand, dat we woord hebben gehouden als naar gewoonte.

— Inderdaad, maar ik kan niet gissen wat uw doel wel kan zijn.

— Neen? Dat pleit niet in uw voordeel. Als ge eens goed wilt nadenken, zult ge het wel snappen.

— Toch niet.

— Ge weet toch dat het niet in onze bedoeling kan

liggen u eenig kwaad toe te brengen.

— Dat weet ik.

— Wat kan dan ons doel wezen? Van ons doen spreken, nu Robert verdwenen is, en toonen dat we nog even koen en uitgeslagen zijn. Meer niet.

— Dan zult ge uw doel wel bereikt hebben door uw stout waagstuk.

— Ik denk het ook.

En na een korte poos hernam Bertrand:

— Veel is er hier niet te zien, en ik stel voor een paar reisjes met onze machine over Holland te maken... Zoo zal de tijd spoedig gedood zijn en gij zult iets te zien krijgen. Hoe denkt ge er over?

— Ik ben in uwe macht en laat dan ook alles aan u over.

— Zoo wil ik het niet. Gij zijt onze genoodigde, en uw wensch is de onze. Als ge wilt heengaan, zal ik het u niet beletten. Ik moet u echter doen opmerken, dat ge twee uren ver gaan moet, eer ge een bewoonde streek vindt, en dan nog wel drie uren van een halt van een stoomtram verwijderd zijt. Verlangt ge nu hier te blijven, dan breng ik u met mijn vogel tot in den omtrek van Antwerpen. Indien ge er aan houdt, zal dat nog dezen avond gebeuren, en dat is gevaarlijk, want ik moet dan in het donker vliegen. Wilt ge wachten tot morgen, dan gaan wij over de Schelde, over Oost- en West-Vlaanderen, en langs Brabant voer ik u naar Antwerpen. Het zal eene schoone reis wezen, en, daar men weet dat ge u in goede handen bevindt, zal niemand om u bekommerd zijn. Zeg nu maar hoe gij het verkiest.

— Dan maar de lucht in en naar Holland, antwoordde Deraef, zonder lang na te denken. En, als ik hier den nacht kan doorbrengen, wil ik morgen wel een gedeelte van ons land zien. Maar...

Hij weifelde een oogenblik.

— Maar, vervolgde hij, ge moet mij iets beloven, en uwe belofte houden.

— Heb ik ze ooit verbroken? Laat hooren.

— Als ge ooit over dezen tocht spreekt, moet ge zeggen dat ik hem gedwongen meemaakte.

— Ge moogt gerust zijn. We zullen u het genoeg

doen te liegen dat we zwart zien.

Hij lachte en de commissaris glimlachte.

Men zou nooit gegist hebben dat de politie hier nevens een paar dieven stond, als men het drietal daar gezien had.

— Als ge iets wilt eten, zei Bertrand, spoed u dan, want het wordt laat... Hier is allerbeste leverpastei.

Hij bood den politiebeambte een schotel aan.

Speldemans stak hem de andere toe en sprak:

— Deze hesp moet ge ook niet aan den hond geven. Ze is allerlekkerst.

— Ge zijt hier van alles goed voorzien.

— Met zoo'n vliegmaschine, antwoordde Bertrand, kunt ge in 't hartje der wildernis wonen. Op een omzien zijt ge waar ge wezen moet.

Ze bestegen het toestel, dat weldra de lucht koos, en slechts na een viertal uren keerden ze terug.

Deraef hielp hen de machine in de loods brengen.

— Ik ben doodmoe, zei Bertrand, en ik ga een welverdiende rust genieten. Speldemans en ik, wij zullen naast onzen vogel den nacht doorbrengen. Hier in deze hut is een bed van mos, dat wel zoo zacht is als de beste slaapstede. Morgen moeten we vroeg te been wezen. Geden nacht, heer Deraef.

De politiecommissaris strekte zich op het mosbed uit en bleef lang nadenken, eer de slaap hem kwam opzoeken.

— Zonderling, dacht hij, recht zonderling... Als die Bertrand en die Speldemans geen bandieten waren, zouden ze mijne beste vrienden zijn. Wat knappe kerels! Als ik geen politieman was, bleef ik bij hen.

Hij wierp die gedachte van zich af.

— Wat is me dat nu? Deraef, jongen, ik geloof dat uwe zinnen door dat vliegen verward zijn geraakt. Krijgt ge nu in uw ouden dag lust om bandiet te worden?... Als ge nu eens op een plan zon, om die kerels te vangen. Ja, gij zult er zoo gemakkelijk geen vormen, als zij er een opmaakten om u te vangen.

Neen, dacht hij dan weer, ik mag hen niet trachten te snappen, als ze mij terug te Antwerpen brengen... Een paar uren later wel, maar op dat oogenblik niet, want dat zou niet eerlijk zijn... Zij gedragen zich tegenover mij als gentlemen.

Ze hebben mij opgelicht, ja, en mij belachelijk gemaakt. 't Zal iets zijn te Antwerpen, en ik zal wat moeten hooren!

Nu, ze zijn in hunne rol... Als ik hen kon vangen, al ware het met een vliegmaschine, ik zou het doen, en toch ook om er roem mede te oogsten, opdat men van mij zou spreken.

Zoo zoekt ieder de faam in zijn vak... Nu noem ik stelen al een vak!

Zoo'n vliegtochtje is alleraangenaamst... En hoe meesterlijk Bertrand de machine bestuurt... Die kerels kunnen toch alles!

Als 't nu morgen maar goed weder is... De beide Vlaanderen en Brabant over om naar Antwerpen te vliegen... Knappe kerels, ik moet het bekennen.

— Dadelijk ontbijten, klonk het hem in de ooren, en dan de lucht in... De mist is aan 't optrekken, en we zullen het schoonste weder krijgen, dat we reeds gehad hebben dit jaar. Ge treft het, heer Deraef...

Alvorens zij in de vliegmaschine gingen zitten, zeide de vagebond tot den commissaris:

— Wij zullen vliegen tot dezen avond, maar ge zult u moeten tevreden stellen met de eetwaren, die we aan boord zullen hebben... Ik was van plan te Oostende een maal te nemen, maar Speldemans heeft me dit voornemen uit het hoofd gepraat... Hij heeft gelijk... We zouden daar in handen der pakkemannen kunnen vallen, niet waar?

Deraef maakte een afwerend gebaar met de rechterhand en schudde ontkennend het hoofd.

— Ik weet wel, zei Bertrand, dat ge ons niet zoudt verraden, maar ons bedrijf op het Groenkerkhof te Antwerpen moet nu reeds in de vier hoeken van België bekend zijn, onze machine zou de aandacht trekken, ze zouden eens kunnen komen zien wie wij zijn, en ge zoudt toch niet kunnen beletten dat we bij de lurven werden gegrepen... Is dat niet zoo?

— Inderdaad...

— De voorzichtigheid is de moeder van de vliegmaschine en we zullen dan ook niet neerkomen dan ver van de menschen. Hebt ge hier vrede mede?

— Zeker.

Ze namen plaats in het vliegtuig. Bertrand zette den motor in gang, en de vogel verdween weldra in het luchtruim.

Het ging over dorpen en steden, landen en rivieren, over Oost- en West-Vlaanderen, langs een gedeelte van Holland, dan weer terug over de twee provinciën, om weder te keeren over 't goed van den graaf van Bommerghem.

— Nu nemen we nieuwe brandstof in, zei Bertrand. We gaan van hier naar Noord-Frankrijk en komen over Henegouwen en Brabant naar de Scheldestad. Ge zult dan vandaag toch genoeg gevlogen hebben.

Een half uurtje later werd de reis hernomen.

Bertrand had zonder den wind gerekend, die in Brabant plots heviger opstak, heviger werd en hem een harden strijd leverde.

Ze zouden echter niet te Antwerpen geraken.

— Wij moeten naar beneden, zei hij eindelijk... Ik kan niet meer vooruit en ik weet niet meer waar wij ons bevinden... Wij moeten...

Het woord werd hem afgesneden.

Een sterke windvlaag stak op, rukte, als het ware, de vliegmaschine achteruit en deed ze kantelen.

Als een steen viel het vliegtuig naar beneden.

Het was op een korenveld, dat zij terecht waren gekomen.

Bertrand kroop het eerst van onder het verbrijzeld toestel uit, dat nog slechts een hoop geknakte en gescheurde vleugels en ijzerwerk was.

— Ik geloof dat ik er heelhuids ben van afgekomen, zoo zeide hij, na zijne beenen en zijne ribbenkast betast te hebben.

En tot Speldemans, die ook te voorschijn kwam:

— Niet gekwetst?

— Ik geloof het niet.

— En Deraef?

— Hij ligt nog onder het tuig.

— Als hij maar niet gewond is, daar zou ik mijn gansch leven spijt van hebben.

Zij wierpen al het verbrijzelde goedje opzijde en haalden den commissaris van onder het puin uit.

— Hij heeft het bewustzijn verloren.

- Leeft hij?...
- Zeker.
- Geen bloed?... De slag zal hem verdoofd hebben.
- Of inwendig gekwetst.
- Dat ware erger.
- We moeten hem opnemen en trachten eene woning te vinden.
- Ik zal op verkenning uitgaan, als ge wilt, sprak Speldemans.
- Hij stapte haastig voort en keerde een tiental minuten later terug.
- Een groote hoeve, zeide hij.
- In of tegen het dorp?
- Ik geloof het niet... Ik heb niets bemerkt dan landerijen... En verder bosch.
- Des te beter... Kom, neem Deraef bij de beenen en ik zal hem bij het hoofd optillen.
- Zoo droegen ze den nog steeds bewusteloozen commissaris der geheime politie naar de hoeve.
- Onderweg zei Bertrand:
- Niet spreken van een vliegmaschine... Zeggen dat wij den man op den weg hebben gevonden... Of hebt gij reeds iets gezegd?
- Ik heb niemand gezien.
- Ze kwamen op de boerderij en vonden de deur gesloten.
- Zij klopten aan en een meisje van een vijftiental jaren kwam de deur openen.
- Is uwe moeder of vader thuis of iemand van de hoeve?
- Neen.
- Ge hebt hier toch een bed?
- Ja.
- Ze traden binnen en legden Deraef op de legerstede in de alkooft, en ontdeden hem van zijne kleederen.
- Is het dorp ver?
- Een half uurtje.
- Zult gij den dokter verwittigen?... Hier, dit is voor u.
- Hij stopte het meisje een goudstuk in de hand.
- Ze werd gespraakzamer en zei:

- Ik zal de kar inspannen en naar het dorp rijden; dan breng ik den dokter mede.
- Opperbest.
- De twee mannen beproefden met water den commissaris tot het bewustzijn te brengen, doch het hielp niet.
- Dat is een erge scheur in ons programma, zei Bertrand. Had ik dat kunnen voorzien.
- Eindelijk kwam de geneesheer.
- Hij onderzocht den bewusteloozen man en sprak:
- Is hij gevallen?... Uit den zadel geworpen?
- Wij weten het niet, wij hebben hem zoo bezijden de baan gevonden.
- Hij schijnt niet gekwetst... We zullen beproeven hem tot het bewustzijn terug te roepen.
- De man ziet er mij een welhebbend persoon uit, maar het zou ook het tegenovergestelde kunnen zijn.
- Bertrand haalde een brievenstasch te voorschijn en reikte den dokter een briefje van duizend frank over.
- Voor uwe zorgen... Is de man spoedig te been, dan geeft ge 't overschot maar aan den arme... Ik moet voort met mijn makker... Hier is mijn kaartje.
- Daarop was te lezen: Baron de Rambert, Parijs.
- En zij lieten Deraef in handen van den geneesheer achter en spoedden zich voort in de richting van het dorp, dat hun door het meisje aangewezen was geworden.
- Daar konden ze paard en kar huren, om naar de naastgelegen stad gevoerd te worden; zoo bereikten ze Leuven.
- Zoodra ze daar waren, stuurde Bertrand het volgende telegram aan den hoofdcommissaris van politie:
- «Ben gevallen en lig te Applighem bij Leuven te bed... Niet gekwetst... Iemand zenden...»
- Deraef».
- Nu spoedig den trein op naar Antwerpen en terug naar onze villa, zei de vagebond. We zullen misschien goed doen er in onzen kelder te kruipen, want men zal alles inspannen om ons te ontdekken, na deze dwaze daad... Als die vervloekte Deraef er nu maar heelhuids van afkomt...
- Een paar dagen later was in de «Vroegpost» het volgende te lezen:
- «EEN VLIEGENDE COMMISSARIS. — De heer

Deraef, die met Ro-ber-trand in de lucht verbroederd heeft en te Applighem met den vagebond Bertrand en zijn makker den romanschrijver Speldemans den grond heeft gekust, zal er zonder breuk of scheur van afkomen.

Hij is reeds te Antwerpen en zal morgen zijn ambtsbezigheden hernemen.

Wij zijn er niet in geslaagd tot bij hem door te dringen, en wij kunnen dus alleen nog Bertrand of zijn gezelschap verzoeken ons dat avontuurtje te beschrijven, dat de faam onzer gansche politie over heel de wereld heeft verspreid.

Al wat pakkeman heet, van den kleinsten politieagent af tot den grootsten gendarm toe, is op den loop om de bandieten te vinden, maar niet het geringste spoor kunnen zij ontdekken.

Ik geloof, zei ons een politie-agent, dat de kerels in den grond kunnen verdwijnen.

Wij denken er anders over, was ons antwoord. De twee lustige vagebonden zijn gaan vliegen en hangen ergens in de lucht... Ge zult eene bende vliegende politiemannen moeten aanstellen.»

AUCTOR

De laatste lotgevallen van Robert en Bertrand

Pentteekeningen van EMIEL WALRAVENS

Omslag van STAN VAN OFFEL

L. OPDEBEEK — Uitgever — ANTWERPEN